

## Arrest

nr. 260 182 van 6 september 2021  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA  
Rue de la Draisine 2/004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS .

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U verklaart dat u de Eritrese nationaliteit heeft en dat u bent geboren op X 1983 in X in subzoba Dekemhare, Zoba Debub. Na de onafhankelijkheid van Eritrea bent u in Dekemhare gaan wonen. U was eerst gehuwd met A.B.K., waarmee u een zoon heeft: K.A.S. (geboren op 11 maart 2008 te Dekemhare). U bent van hem gescheiden in 2009. Nadien bent u gehuwd met M.T.D. in december 2011. U heeft met hem een dochter: M.T.S. (geboren op 15 oktober 2012 te Dekemhare). Uw beide kinderen alsook uw echtgenoot M.T.D. zijn actueel in Eritrea.*

*In 2015 had u een Eritrees paspoort via omkoping en connecties bemachtigd en in 2016 vroeg u voor het eerst een Schengenvisum aan bij de Italiaanse ambassade in Asmara.*

Deze aanvraag werd door de Italiaanse autoriteiten geweigerd en uw broer G.E.T., die Italiaans staatsburger is, ging in beroep tegen de negatieve visumbeslissing in Italië. Uw echtgenoot M.T.D. deserteerde in 2014 uit het leger en werd opgepakt in 2015. U hoorde 3 jaren niets van hem en kreeg dan te horen dat hij in de Alla gevangenis was opgesloten. U bezocht hem en 3 dagen later, op 10 oktober 2018, werd u zelf opgepakt en in de gevangenis van Adi Abeito opgesloten. U werd vrijgelaten op borgtocht van 50000 op 27 oktober 2018 en u moest zich om de 2 weken aanmelden bij de gevangenis om te voorkomen dat u zou vluchten. Uw moeder L.B.M. belde vaak met uw oom. Tijdens deze telefoongesprekken kwam uw situatie inzake uw arrestatie en opsluiting, ter sprake. Uw oom zei dat hij ging kijken hoe hij u kon helpen. Hij was immers de vlucht van uw neef M.A.B. aan het regelen. Wanneer u zich op 30 november 2018 opnieuw ging aanmelden in de gevangenis, om uw aanwezigheid in Eritrea te bevestigen, kreeg u het nieuws dat u zich op 20 december 2018 moest aanmelden voor militaire training. Diezelfde avond belde u met uw oom en werd er beslist dat u samen met uw neef het land ging verlaten. In de periode tussen 30 november 2018 en uw vertrek uit Eritrea op 15 december 2018 kreeg u het nieuws dat het uw broer G.E.T. gelukt was om toch een Italiaans visum voor u te regelen. Met dit nieuws vroeg u de ambassadeur van Italië om de startdatum van uw visum te verlaten naar maart 2019. Op die manier dacht u de tijd te hebben om uw uitreisvisum uit Eritrea te regelen. Tijdens die periode gingen ook kennissen van u proberen u vrij te krijgen uit de militaire dienst. Toen u op 10 december 2018 naar de immigratiedienst ging om uw uitreisvisum aan te vragen, werd uw paspoort afgepakt. Aangezien het u niet lukte om legaal het land te verlaten vertrok u op 15 december 2018 en reisde u met de bus naar Tesseney, waar u in een pick-up stapte die u illegaal naar Kassela (Soedan) bracht. In Kassela nam u een ander voertuig naar Khartoem. U verbleef 4 maanden en 3 weken in Soedan en in mei 2019 nam u met een vervalst paspoort het vliegtuig naar een voor u onbekend Europees land. Daar nam u een voertuig dat u naar België bracht. U kwam in België aan op 5 mei 2019 en u diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 7 mei 2019.

Ter staving van uw verklaringen legde u een identiteitskaart, een residentiekaart, een kopie van uw geboortecertificaat alsook kopieën van de geboortecertificaten van uw kinderen neer.

## **B. Motivering**

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

**Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.**

Op een verzoeker van internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn/ haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, en benadrukt werd dat het van groot belang is dat u de waarheid spreekt (zie notities CGVS, p.3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

**Er dient weliswaar te worden vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit, en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, niet betwist kan worden. Het dient echter benadrukt dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten.**

**Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht dient opgemerkt, dat u allerminst aannemelijk heeft weten te maken dat u Eritrea werkelijk illegaal heeft verlaten. Evenmin kan enig geloof gehecht worden aan de reden die u er toe gedreven zou hebben Eritrea te verlaten.**

**Vooreerst dient opgemerkt dat u doelbewust heeft getracht om de Belgische instanties te misleiden.**

Immers, toen u er bij de Dienst Vreemdelingenzaken mee geconfronteerd werd dat in uw administratief dossier documenten van Italië terug te vinden zijn en u gevraagd werd of u documenten voor Italië heeft, gaf u aan het niet te weten (verklaring DVZ dd. 31/7/2019, vraag 24). Toen u vervolgens gevraagd werd of u ooit in het bezit van een eigen paspoort was, verklaarde u dat u nooit in het bezit geweest bent van een paspoort. U verduidelijkte dat u een vals paspoort had met uw foto erin, maar met de naam van iemand anders en de persoon die samen met u naar België kwam het paspoort afnam (verklaring DVZ dd. 31/7/2019, vraag 28). Toen u later gevraagd werd naar uw reisweg, gaf u evenwel toe dat u vanuit Soedan via onbekende landen naar België reisde met een vals paspoort maar met eigen visum (verklaring DVZ dd. 31/7/2019, vraag 37).

Verder dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat u weldegelijk in het bezit was van een eigen Eritrees paspoort (nummer K0247545) op uw naam – zijnde E.T.N. (\*01/01/1983 te Adi Muhtsun) -, afgeleverd op 02 december 2015 en geldig tot 01 december 2020. Bovendien bevat voornoemd paspoort eveneens een Schengen-visum (voor Italië – ITA03021488) op uw naam, afgeleverd op 28 februari 2019 te Asmara - Eritrea en geldig van 20 maart 2019 tot 20 september 2019.

Toen u bij het CGVS gevraagd werd of u al uw documenten afgaf bij uw eerste interview, gaf u aan dat u een identiteitskaart, (een kopie van) uw geboortecertificaat alsook (kopieën van) de geboortecertificaten van uw kinderen neerlegde. Toen u gevraagd werd of er documenten waren die u niet kon neerleggen, verklaarde u dat u ook een residentiekaart heeft. Toen u gevraagd werd of u ooit nog andere documenten had, verklaarde u van niet. Pas toen u expliciet gevraagd werd of u ooit een paspoort had, gaf u aan dat u er in uw land één had met behulp van geld en in het paspoort uw naam, geboorteplaats en nationaliteit stonden, zoals een gewoon paspoort. U gaf aan dat u het paspoort had aangevraagd omdat u het land wou verlaten, maar dat het in 2018 van u werd 'weggenomen'. U verklaarde dat u nooit een visum aanvraagde, omdat uw paspoort werd weggenomen (CGVS, p.4). Zoals eerder aangehaald blijkt uit het administratieve dossier echter dat uw paspoort weldegelijk een Schengenvisum (voor Italië – ITA03021488) op uw naam bevat, dit visum afgeleverd werd op 28 februari 2019 te Asmara - Eritrea en het visum geldig was van 20 maart 2019 tot 20 september 2019.

**Uit bovenstaande blijkt dat u doelbewust informatie tracht achter te houden en de Belgische asielinstanties tracht te misleiden.**

U gaf verder correct aan dat het verkrijgen van een Eritrees paspoort geen sinecure is. U weet dat een Eritrese staatsburger die nationale dienst doet hiervoor niet in aanmerking komt (CGVS p. 5). Aangezien u zelf verklaarde geen nationale dienst te doen en dit nooit gedaan te hebben (CGVS p. 5,11), toont u zelf aan dat u voor een paspoort in aanmerking kwam. Verder bleek u op de hoogte van de procedure om legaal aan een paspoort te komen (CGVS p.17). Deze beschrijving van de procedure tot verkrijgen van een Eritrees paspoort komt overeen met landeninformatie die aan het administratief dossier is toegevoegd. Uzelf daarentegen gaf aan dat uzelf uw paspoort niet via de geijkte wegen heeft verkregen en dat u via omkoping deze heeft verkregen (CGVS p.17). Zo gaf u aan dat u maar éénmaal bent gaan tekenen en dat de rest door een persoon is geregeld aan wie u geld en een paspoortfoto heeft gegeven (CGVS p.17). **Dat u uw Eritrees paspoort op illegale manier heeft verkregen lijkt onwaarschijnlijk.** Zoals eerder werd meegegeven is het verkrijgen van een Eritrees paspoort aan zeer strenge eisen verbonden. Zo zijn, volgens landeninformatie die aan uw dossier is toegevoegd: een identiteitskaart, een geboorteakte, documenten die aantonen dat men is vrijgesteld van militaire/nationale dienst, en een toestemming vanwege de overheid, vereist voor het verkrijgen van een paspoort. Uit het visumdossier dat aan uw dossier is toegevoegd blijkt dat uw paspoort op 2 december 2015 door het departement immigratie en nationaliteit van Eritrea werd afgegeven. Dit is een logisch gevolg omdat uit de documenten dat u bij DVZ (zie administratief dossier) heeft afgegeven, blijkt dat u naast een identiteitskaart ook een geboorteakte op 12 oktober 2015 heeft gevraagd bij de administratie van Dekemhare, een van de documenten die nodig zijn om een Eritrees paspoort te verkrijgen. Dit staat verder dat u via legale weg uw paspoort verkreeg.

Verder gaf u terecht aan dat het niet voldoende is om een paspoort te hebben om als Eritreeër het land legaal te kunnen verlaten. Zo is ook een uitreisvisum nodig. Ook dit uitreisvisum is onderhevig aan strenge eisen en dient de aanvrager door een lange procedure te gaan. Uit landeninformatie dat bij uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat aanvragers van een uitreisvisum hiertoe een identiteitskaart, een brief van de lokale administratie, een bewijs van opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een bewijs van beëindigen van de nationale dienstplicht moeten voorleggen. U gaf aan dat u voor dit uitreisvisum de legale weg trachtte te volgen (CGVS p.19), maar dat dit mislukte en dat tijdens uw aanvraag bij de immigratieadministratie uw paspoort op 10 december 2018 werd ingetrokken (CGVS p.6, 17, 18, 21). Hier dient opgemerkt te worden dat **uw verklaring, dat uw paspoort op 10 december 2018 door de immigratiedienst van Eritrea werd ingetrokken, manifest onwaar is.** Uit uw visumdossier, dat bij uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat u ook een aanvraag voor een Schengenvisum in de ambassade van Italië in Asmara heeft gedaan op 21 februari 2019. Deze nieuwe aanvraag kon u enkel in persoon hebben gedaan, immers dit blijkt uit de regels inzake visumaanvraag die te vinden zijn op de website van de ambassade van Italië in Eritrea. Bovendien werden uw vingerafdrukken reeds genomen (già impronte) (zie administratief dossier). Indien de regels inzake visumaanvraag niet gevolgd worden, wordt de aanvraag niet in overweging genomen (zie administratief dossier). Uw visumaanvraag werd daarentegen ingewilligd en dit op 28 februari 2019. Ten slotte werd dit visum ook fysiek op uw paspoort gezet (zie scan paspoort in het visumdossier). **Hieruit blijkt duidelijk dat uw verklaring dat uw paspoort, toen u uw exit-visum ging aanvragen bij de immigratiedienst van Eritrea, op 10 december 2018 door de Eritrese autoriteiten ingetrokken werd manifest onwaar is, wat uw bewering dat geen exit-visum gekregen zou hebben en u illegaal Eritrea verlaten zou hebben reeds danig ondermijnt.**

Verder dient te worden opgemerkt dat het erg opmerkelijk is dat u zich op 10 december 2018 met uw paspoort bij de immigratiedienst van Eritrea aanmeldde om een exit-visum aan te vragen (CGVS p.6, 17, 18, 21). Volgens uw verklaringen zat u van 10 oktober 2018 tot 27 oktober 2018 in de gevangenis zat en moest u zich nadien om de 2 weken aanmelden bij de gevangenis om te voorkomen dat u zou vluchten en kreeg u op 30 november 2018 te horen dat u zich op 20 december 2018 moest aanmelden voor militaire training (CGVS p.19-22). **Het feit dat u op 10 december 2018 in persoon naar de immigratiedienst van Eritrea ging om een exit-visum aan te vragen, roept ernstige vragen op bij het door u vertelde relaas en vrees voor vervolging. Bovendien lieten de Eritrese autoriteiten u gewoon gaan, wat ze logischerwijze niet zouden doen indien u daadwerkelijk trachtte het land te verlaten tien dagen voor u het leger in moest.**

Naast deze constatactie dat uw paspoort niet werd ingetrokken, aangezien u het paspoort op een latere datum gebruikt heeft om een visum aan te vragen, tonen de data in uw visumdossier aan dat uw beweerde datum van vertrek uit Eritrea, 15 december 2018, evenzeer gelogen is. Immers op het moment dat uw aanvraag bij de Italiaanse ambassade in Asmara werd geregistreerd (21 februari 2019), verklaarde u in Soedan te zijn (CGVS p.15, 20 en 23).

Verder ondergraaft deze aanvraagdatum van 21 februari 2019 ook uw verklaringen inzake het maar éénmaal fysiek aanwezig zijn op de Italiaanse ambassade in Asmara om uw visumaanvraag in te dienen (CGVS p.7). Deze aanvraag werd ingewilligd door de Italiaanse autoriteiten en staat ook los van de door u verklaarde hervormde vernietiging van de ook door u aangevraagde visum in 2016. U wou immers laten uitschijnen dat uw ingewilligde Schengenvisum er pas is gekomen na het ingrijpen van uw broer G.E.T. op uw eerste, initieel geweigerde visum van 2016 (CGVS p. 6, 7, 22) en door geen enkele inbreng van uzelf. Op de vraag of u verschillende keren geprobeerd heeft om een visum aan te vragen antwoorde u (CGVS p6) "Ik heb het één keer gevraagd, en het was geweigerd en dan heeft mijn broer een oproep gedaan en dan was het gelukt." Ook deze verklaring is pertinent onwaar. Immers uit het visumdossier blijkt dat deze beslissing tot omvorming pas op 17 mei 2019 is genomen en dus niet de aanleiding kon zijn van uw visum dat u werd toegekend op 28 februari 2019. Zoals reeds werd gesteld is dat visum afgeleverd nadat u een nieuwe aanvraag deed op 21 februari 2019.

Bovenstaande bevestigt dan ook dat uw verklaringen inzake de oproep om uw militaire dienst op 20 december 2018 te starten manifest onwaar zijn. U verklaarde het land op 15 december 2018 te hebben verlaten omwille van deze oproep en dat u niet kon wachten op een legale oplossing (om het land te verlaten) (CGVS p.22). U werd met de verschillende tegenstrijdigheden hieromtrent geconfronteerd (CGVS p.22), maar u bleef vasthouden aan uw verklaringen dat u illegaal het land verliet op 15 december 2019 om zo uw militaire dienst te ontlopen. Zoals meermaals werd aangegeven wordt aan uw verklaringen inzake uw illegaal vertrek uit Eritrea geen geloof gehecht (supra). U kon zich daarentegen vrij bewegen in Eritrea en vreesde geenszins de Eritrese autoriteiten.

Ook dit toont uw visumaanvraag op de ambassade van Italië in Asmara Eritrea op 21 februari 2019, 2 maanden na u zogezegde illegaal vertrek, duidelijk aan. Uw legale vertrek uit Eritrea toont verder aan dat u een ongegronde actuele vrees heeft ten overstaande van de Eritrese autoriteiten en weerlegt uw verklaringen inzake uw verplichte militaire dienst hieromtrent.

**Verder dient te worden vastgesteld dat u betreffende uw beweerde illegale reis van Eritrea naar België erg vage, ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen aflegde, waardoor uw beweerde illegale reis verder ondermijnd wordt.**

Toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om gegevens over uw reis te geven, verklaarde u dat u een smokkelaar inschakelde. De reis van Eritrea naar Soedan werd geregeld door iemand die goed Tigrinya sprak. U verklaarde dat u in december 2018 Eritrea illegaal verliet en u naar Soedan ging en u op 4 mei 2019 illegaal met een vals paspoort van Soedan naar een onbekend land vloog. De reis van Soedan naar het onbekende land werd geregeld door de smokkelaar Wedi Kunama, die net als de eerste smokkelaar Tigrinya sprak (verklaring DVZ dd. 31/7/2019, vraag 37).

Bij het CGVS verklaarde u dat u op 15 december 2018 samen met een neef aan moederskant per bus van Asmara naar Tesseney (Eritrea) reisde. Toen u gevraagd werd of er checkpoints waren tussen Asmara en Tesseney, gaf u aan dat er één was. Uw identiteitskaart vermeldde dat u gehuwd bent en u een huisvrouw bent en die (gehuwde huisvrouw) in normale omstandigheden vrij is van militaire dienst en u zich dus vrij kon verplaatsen (CGVS, p.20). Het is niet alleen erg opmerkelijk dat u zich gewoon via de bus zou verplaatsen in Eritrea én u zichzelf met uw identiteitskaart zou presenteren aan een checkpoint - terwijl u van 10 oktober 2018 tot 27 oktober 2018 in de gevangenis zat en u zich nadien om de 2 weken moest aanmelden bij de gevangenis om te voorkomen dat u zou vluchten, u op 30 november 2018 te horen kreeg dat u zich op 20 december 2018 moest aanmelden voor militaire training én uw paspoort werd afgepakt toen u op 10 december 2018 naar de immigratiedienst ging om uw uitreisvisum aan te vragen – het is nog opmerkelijker en ongeloofwaardiger dat de Eritrese autoriteiten u na deze controle gewoon verder zouden laten reizen naar de grensstad Tesseney.

U verklaarde verder dat jullie in Tesseney de smokkelaar ontmoetten. In tegenstelling tot wat u eerder bij de DVZ verklaarde was deze smokkelaar W.K. (en was hij dus niet de smokkelaar die u van Soedan naar een onbekend land bracht). Met de pick-up van deze smokkelaar reden jullie door de velden en 's ochtend stapten jullie over in een ander voertuig dat jullie naar Kassela (Soedan) bracht een derde voertuig bracht jullie naar Khartoem. U verklaarde dat uw oom alles geregeld had, maar u had er geen idee van vanaf wanneer hij dit regelde (CGVS, p.20-21). Toen u gevraagd werd langswaar u passeerde toen u uw land verliet, verklaarde u vaagweg dat jullie in een veld sliepen. Toen u opnieuw – meer specifiek – gevraagd werd langs welke dorpen u passeerde, gaf u aan dat jullie via velden passeerden en niet langs dorpen. Toen u gevraagd werd de grens te beschrijven, gaf u aan dat het donker was en er gewoon een veld en een weg was. Er was ook niemand te zien aan de grens. U slaagt er dan ook niet te duiden niet waar u zoal passeerde tussen de stad Tesseney en de stad Kassela, waar jullie aten en waar rond de middag de bussen richting Khartoem kwamen. Toen u gevraagd werd om de omgeving van Kassela te beschrijven, gaf u echter ontwijkend aan de stad niet gezien te hebben. Toen opnieuw gevraagd werd de omgeving van Kassela te beschrijven, verwees u naar een plant. Toen de dossierbehandelaar u expliciet vroeg of er geen vlaktes, bergen, rivieren of meren waren, gaf u aan dat alles er vlak was en u geen rivier of stroom zag (CGVS, p.22-23). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat het landschap rond Kassela bestaat uit erg opvallende bergen en rotsformaties. Verder verklaarde u dat u in mei 2019 Soedan verliet per vliegtuig. U had er geen idee van met welke vliegtuigmaatschappij u vloog, maar er zou een transit in Egypte geweest zijn. Toen u gevraagd werd of u dan een paspoort had, gaf u ontwijkend aan dat u iemand anders kwam en hij de documenten terugnam. Toen u gevraagd werd naar welk land u reisde, gaf u aan niet te weten in welk land het vliegtuig landde. U kon enkel stellen dat u met een kleine auto naar België kwam (CGVS, p.23-24). **Hoewel het niet abnormaal lijkt dat u zich bij een illegale reis uit uw land van oorsprong naar Soedan en verder naar België niet alle details zou weten te herinneren, is het toch opvallend dat u erg vage, ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen aflegde betreffende uw beweerde reisweg. U maakt uw beweerde illegale reis dan ook niet aannemelijk en het is meer dan waarschijnlijk dat u Eritrea op de legale manier, met uw eigen Eritrese paspoort heeft verlaten en u derhalve geen vrees voor vervolging koestert.**

**Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren in Eritrea en de manier**

**waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. Door de ware toedracht aangaande uw vlucht uit Eritrea, die de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, en – in geval van terugkeer naar Eritrea – het risico zou lopen te worden vervolgd, dan wel het slachtoffer te worden van ernstige schade.**

U legde uw identiteitskaart, uw residentiekaart, een kopie van uw geboortecertificaat alsook kopieën van de geboortecertificaten van uw kinderen neer ter ondersteuning van de door u beweerde identiteit en nationaliteit.

Aan deze wordt als dusdanig niet getwijfeld. Uw Eritrees paspoort, dat u zelf niet neerlegde, en waarvan er een kopie van de eerste pagina met identiteitsgegevens werd toegevoegd aan het administratief dossier, werd hierboven uitgebreid besproken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

#### **2. Verzoekschrift en stukken**

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de appreciatiefout en schending van “artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Verzoekster citeert en geeft een theoretische toelichting aangaande voormelde bepalingen.

Ze ontwikkelt het middel als volgt:

“Verzoekster wenst haar aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar zij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing.

Het CGVS is van oordeel dat de eiseres er niet in geslaagd is om haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats geeft verzoekster toe dat zij de waarheid over haar asielverhaal niet heeft verteld, biedt zij het CGVS en Uw Raad haar verontschuldigen aan en verzoekt zij om nietigverklaring van de genomen beslissing, zodat haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Eritrea kan onderzocht worden met haar volle medewerking zodat de nodige feiten en relevante elementen aangebracht worden om over haar verzoek te beslissen.

In de tweede plaats is verzoekster van mening dat, zelfs indien de beslissing niet nietig zou worden verklaard, Uw Raad genoeg elementen heeft om te beoordelen dat enkel omwille van het feit dat verzoekster Eritreeër is en haar exit-visum niet heeft gerespecteerd, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist, de vrees voor vervolging of ernstige schade aangetoond zijn.

#### **2.1. IN HOOFDORDE : Vernietiging van de bestreden beslissing**

Verzoekster geeft toe geen correcte verklaringen te hebben afgelegd omtrent haar vlucht uit Eritrea.

De uiteenzetting van de feiten in punt IV is het correcte asielverhaal van verzoekster.

Verzoeksters volgende verklaringen zijn vals :

- Haar detentie van 10 oktober 2018 tot en met 27 oktober 2018 en haar vrijlating op borgtocht;

- Haar illegale vlucht uit het land;

Verzoekster werd slecht ingelicht en slecht geadviseerd over haar asielprocedure: mensen hebben haar gezegd dat ze beter moest liegen en verklaren dat ze 1 ) gedetineerd werd; 2) illegaal het land heeft verlaten om "vlug" een positieve beslissing te krijgen.

Verzoekster was, en is nog altijd, erg ongerust over haar twee kinderen die nog steeds in Eritrea verblijven. Haar oudere zoon is nu 13 jaar oud en zou gedwongen naar de militaire opleiding en dienst worden gestuurd indien hij stopt met studeren. Zijn situatie is erg zorgwekkend, alsook deze van haar kleinere dochter.

De onzekerheid over de situatie van haar kinderen en de onzekerheid over haar status en over de vooruitzichten op een spoedige hereniging met hen, maken verzoekster psychisch uiterst kwetsbaar.

Verzoekster, met een enorm schuldgevoel tegenover haar kinderen, is geobsedeerd om hen te beschermen. Ze wil alles doen om hen te beschermen.

Zij dacht helaas niet verder na en toen zij hoorde dat zij een positieve beslissing zou krijgen als zij zou zeggen dat zij in Eritrea werd vastgehouden en het land illegaal had verlaten, aarzelde zij niet, in het belang van haar kinderen.

Ze realiseert zich nu wat een grote fout ze heeft gemaakt en heeft niet nagedacht : haar administratief dossier is duidelijk en haar leugen over het aanvragen van een visum en het ontvangen is dan ook volkomen onzinnig. Dit versterkt duidelijk het schuldgevoel dat ze heeft.

Ze biedt haar excuses aan aan het CGVS en aan Uw Raad. Haar voornaamste bedoeling was niet om de instellingen te misleiden, maar om haar kinderen te beschermen.

Verzoekster werd niet gedetineerd en heeft het land niet illegaal verlaten, maar heeft het land met een visum voor Italië legaal kunnen verlaten. Toch heeft ze reële en concrete vrezen in geval van terugkeer.

Ze vreest de overheden omdat de detentie van haar man gevolgen heeft gehad op haar rechten in Eritrea : ze had geen recht meer op coupons, ze werd uitgesloten van openbare en gemeenschapsvergaderingen, ze kon geen huis niet meer huren, enz.

De desertie van haar man bracht haar in gevaar en dat heeft ze ook uitgelegd :

[...]

Bovendien geeft verzoekster toe dat zij van de autoriteiten een uitreisvergunning heeft gekregen. Deze vergunning was echter slechts één maand geldig (stuk 5) en verzoekster wordt sindsdien gezocht, aangezien haar moeder driemaal door de autoriteiten is bezocht om te vragen waar haar dochter is.

Hoewel verzoekster het land met toestemming van de autoriteiten heeft verlaten, moet worden vastgesteld dat zij zich niet aan de toegestane termijn heeft gehouden, hetgeen haar reis "illegaal" maakt en bijgevolg een risico van vervolging inhoudt, gelet op de houding van de Eritrese autoriteiten ten aanzien van haar aanvraag (zie, infra).

Verzoekster heeft het belang beseft van de duidelijkheid te verschaffen over haar feitelijke vlucht uit Eritrea en de manier waarop ze Eritrea heeft verlaten. Ze wilt niets meer verzwijgen. Het feit dat verzoekster gelogen heeft of een stuk van de waarheid heeft verborgen is geen voldoende redenen om haar nieuwe verklaringen niette analyseren.

Uw Raad heeft al bevestigd in arresten dat zelfs wanneer de verzoeker eerder heeft gelogen of vrezen heeft verzonnen, het Commissariaat-Generaal een zorgvuldige analyse moet maken van de nieuwe elementen die een verzoeker inroept : [...]

Verzoekende partij vraagt vervolgens de vernietiging van de bestreden beslissing zodat het Commissariaat-Generaal een (nieuw) zorgvuldige analyse maakt van de nieuwe elementen van verzoeksters' relaas, namelijk het feit dat ze, na de desertie van haar man uitgesloten werd van de maatschappij leefde, dat haar fundamentele rechten werden geschonden en dat ze de exit-visum van één maand niet heeft gerespecteerd, wat overeenkomt met een "illegale" vlucht.

## 2.2. IN ONDERGESCHIKTE ORDE : ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS OF VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

Vooreerst moet eraan herinnerd worden dat de meest fundamentele vraag voor de beoordeling van een asielaanvraag is de vraag of de asielzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen voor vervolging op een van de gronden die onder het Verdrag van Genève vallen. Als het onderzoek naar de geloofwaardigheid in de regel een noodzakelijke stap is om deze vraag te beantwoorden, is het belangrijk om ervoor te zorgen dat deze stap de vraag zelf niet verdoezelt.

Verzoekster heeft de Eritrese nationaliteit en dit wordt niet betwist.

Verzoeksters' nationaliteit is al voldoende om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Het vereist op zijn minst speciale waakzaamheid, quod non in casu.

Uw Raad is wel bewust van het feit dat de Eritrese regering bijzonder oppressief is en voor jaren zich al schuldig maakt aan systematische en grootschalige schendingen van mensenrechten.

De VN-onderzoekscommissie inzake mensenrechtenschendingen in Eritrea heeft misdaden tegen de mensheid die door de overheidsinstellingen werden gepleegd aangekaart.

Volgens Human Rights Watch zouden in de afgelopen 25 jaar zo'n 400.000 Eritreeërs gedwongen zijn tot slavernij in de vorm van oneindige militaire en nationale dienstplicht. Velen zouden slachtoffer zijn geworden van verkrachtingen, buitenrechtelijke executies, uitzichtloze en inhumane detentie.

*In Eritrea regeert de angst en niet het recht (Human Rights Watch, World Report 2021, stuk 3): [...]*

*Verzoekster, van Eritrese nationaliteit, loopt vervolgens het risico, enkel omwille van haar nationaliteit, voor vervolgingen en voor onmenselijke behandelingen.*

*Naast de mensenrechtenschendingen, waarvan alle Eritrese onderdanen slachtoffers kunnen worden, dus ook verzoekster, verbiedt de regering emigratie en bestraft heftig ontsnappingspoging (Human Rights Watch, World Report 2019, stuk 4): [...]*

*Personen die legaal en illegaal Eritrea verlaten lopen risico's tot vervolgingen bij terugkeer daar wat belangrijk is, en wat gevolg kan geven tot vervolgingen en ernstige schade, is hun gedrag in het buitenland en het al dan niet vertrouwelijk blijven aan de Eritrese overheden.*

*Het illegaal verlaten van Eritrea versterkt de vrees tot vervolgingen maar is geen voorwaarde om als vluchteling te worden erkend of van de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen genieten :*

*mensen die legaal Eritrea verlaten kunnen ook risico's lopen tot vervolgingen en ernstige schade bij terugkeer.*

*Des te meer daar verzoekster maar een vergunning van één maand gekregen heeft om het land te verlaten (stuk 5). Ze heeft dit termijn niet gerespecteerd, wat haar reis en verblijf in het buitenland illegaal maakt, en zal haar in het vizier brengen van de autoriteiten als ze terugkomt. Dit is ook al het geval in casu daar de overheden al 3 keren bij haar thuis zijn langsgekomen.*

*Dit wordt ondersteund door het enige COI Focus beschikbaar in het administratief dossier waarin wordt verwijst naar de situaties van "returnees" die worden vervolgd in vele gevallen, namelijk wanneer ze politiek actief waren buiten hun land van herkomst :*

*[...]*

*Vervolgens bevestigt de informatie dat verwerende partij zelf aan het dossier toevoegt het volgende :*

*- Er is erg weinig informatie over de situatie van vrijwillige of gedwongen "returnees" in Eritrea: het lot van de returnees is onbekend en ongedocumenteerd;*

*- De fundamentele factor bij de behandeling van repatrianten, of zij nu vrijwillig of gedwongen zijn, is hun optreden in het buitenland en de loyaliteit die zij al dan niet aan de Eritrese autoriteiten hebben betoond;*

*- Bij vrijwillige of gedwongen terugkeer worden de onderdanen "gescreend" en ondervragen, namelijk over hun activiteiten in het buitenland;*

*- Uit de weinige informatie die toch is verzameld, blijkt dat mensen die naar Eritrea terugkeren, worden opgesloten, vastgehouden en mishandeld;*

*De grootste voorzichtigheid is geboden, vooral wanneer het gaat om een land als Eritrea, dat voortdurend de meest fundamentele rechten schendt van zijn onderdanen.*

*Het feit dat een onderdaan in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend zullen de Eritrese overheden gemakkelijk te weten komen, bij vrijwillig of gedwongen terugkeer, daar ze ondervraagd worden.*

*Verzoekster, indien ze gedwongen naar Eritrea wordt teruggestuurd, wat zal gebeuren aangezien haar vrees tot vervolgingen en haar volledig verzet tegen een terugkeer in Eritrea, loopt het risico, omwille van deze terugkeer, tot vervolgingen en ernstige schade omdat een aanvraag om internationale bescherming, en dus het beweren dat zijn land van herkomst schuldig is van vervolging of ernstige schade, tenminste kan worden gezien als een politieke verzet tegen de Eritrese overheden. Verzoekster zal zeker ondervraagd worden en gearresteerd worden omdat ze de termijn van haar exit-permit niet heeft gerespecteerd.*

*Vervolgens, het enige feit dat verzoekster in België een aanvraag om internationale bescherming heeft ingediend, samen met het feit dat ze de termijn van haar exit-visum niet heeft gerespecteerd, voldoende is om een persoonlijke vrees tot vervolging of tot ernstige schade in haar hoofde vastte stellen, en verwerende partij voegt geen informatie toe aan het dossier die het tegendeel vaststelt.*

*Zelfs in geval van een vrijwillig terugkeer wordt deze pas toegestaan onder specifieke voorwaarden, en namelijk, volgens de activiteiten van de onderdaan buiten het land van herkomst. Er bestaat dus een risico, zelfs in geval van vrijwillig terugkeer van verzoekster - quod non in casu - dat ze door de Eritrese overheden wordt vervolgd omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in het buitenland en het niet respecteren van haar exit-visum, wat duidelijk een vreselijk daad van verraad is tegenover haar nationale overheden.*

*Het administratief dossier bevat geen enkel informatie die bovenstaande besluiten zouden weerleggen.*

*Verzoekster, in geval van terugkeer in Eritrea en omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een Europees land, loopt het risico tot vervolgingen of tot ernstige schade in geval van terugkeer.*

*Zelfs met de partiële zicht over verzoeksters ervaringen in Eritrea en in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoekster (zie supra) neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd, wat het geval is.*



*Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan moet de vluchtelingenstatus haar worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.*

### 3. CONCLUSIE

*Uit de elementen van het dossier blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is om te stellen dat verzoekende partij niet het slachtoffer zal zijn van vervolgingen of ernstige schade in Eritrea.*

*Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing vernietigd wordt zodat ze haar reële vluchtmotieven grondig aan het CGVS kan uitleggen en dat deze kunnen worden onderzocht.*

*In ondergeschikte orde, moet er worden vastgesteld dat, zelfs met de partiële zicht over verzoekster ervaringen in Eritrea, in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en dat zij aldus overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als vluchteling dient te worden erkend of dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidsproblemen die zij zal kennen in Eritrea waartegen de nationale overheden geen bescherming kunnen of willen bieden."*

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"3. Human Rights Watch, Worl Report 2021 ;

4. Human Rights Watch, World Report 2019;

5. Exit-permit van verzoekster".

#### Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk

aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

*c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

*d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster doelbewust informatie trachten achter te houden en heeft ze de asielinstanties manifest trachten te misleiden in verband met haar paspoort en reisweg. Dit is onder meer gebaseerd op de vaststelling dat verzoeksters verklaringen dienaangaande niet overeenstemmen met de inhoud van haar visumdossier (toegevoegd aan het administratief dossier).

Uit verzoeksters visumdossier blijkt immers dat verzoekster – in tegenstelling tot wat ze verklaarde voor de DVZ en het CGVS – wel degelijk in het bezit was van een eigen Eritrees paspoort op haar naam, geldig van 2 december 2015 tot 1 december 2020 en dat dit paspoort bovendien een Schengen-visum (voor Italië) bevat, hetgeen werd afgeleverd op 28 februari 2019 te Asmara en geldig was van 20 maart 2019 tot 20 september 2019.

Verzoekster geeft in het verzoekschrift toe te hebben gelogen over haar illegale reis, alsook over haar detentie en vrijlating op borgtocht in Eritrea.

Te dezen dient opgemerkt dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoekster om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en relaas. Van verzoekster mocht aldus worden verwacht dat zij *ab initio* de waarheid had verteld over dermate essentiële elementen als haar legale reis uit Eritrea en het gegeven dat zij er niet in de gevangenis heeft gezeten.

Daar waar verzoekster oppert dat ze slecht werd ingelicht en geadviseerd door “*mensen*” kan deze uitleg de miskennis van plicht tot medewerking niet rechtvaardigen. Verzoekster is immers verantwoordelijk voor haar verklaringen, haar verwijzing naar slechte raadgevingen kunnen haar gebrek aan medewerking en het nalaten de waarheid te vertellen, niet verschonen, te meer gezien verzoekster reeds van bij de aanvang van de asielverhoren uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gewezen op het belang de waarheid te spreken. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster verkoos deze raadgevingen van de asielinstanties niet te volgen en daarenboven – niettegenstaande dat zij op heden toegeeft legaal uit Eritrea te zijn vertrokken – nog steeds nalaat haar authentiek eigen paspoort voor te leggen.

Dat verzoekster nalaat haar volledige paspoort neer te leggen, klemmt des te meer gezien verzoekster wel in staat blijkt een fotokopie van een pagina uit haar paspoort bij het verzoekschrift neer te leggen, meer bepaald deze met haar Eritrees exit-visa. De vaststelling dat verzoekster selectief (een fotokopie van) een pagina uit haar paspoort neerlegt, doch nalaat dit in zijn geheel neer te leggen, maakt niet onredelijk aan te nemen dat verzoekster haar paspoort en de inhoud ervan voor de Belgische asielinstanties tracht te verhullen. Verzoekster miskent haar medewerkingsplicht.

7. Aangaande haar exit-visa stelt verzoekster in het verzoekschrift dat dit slechts een maand geldig was en dat verzoekster sindsdien gezocht wordt en haar moeder driemaal bezocht werd door de autoriteiten. Ze betoogt dat ze het land met toestemming heeft verlaten maar zich niet aan de toegestane termijn heeft gehouden wat haar reis illegaal maakt en bijgevolg een risico van vervolging inhoudt.

Uit nazicht van verzoeksters exit-visa blijkt dat dit inderdaad een maand geldig is, met name van 7 maart 2019 tot 6 april 2019. Deze termijn heeft echter betrekking op de periode waarin het desbetreffend exit-visa aan verzoekster toelaat om Eritrea te verlaten. Het exit-visa heeft geen betrekking op de (eventuele) terugkeer en stelt hiervoor geen termijn. Verzoekster heeft Eritrea blijkens de stempel op de kopie verlaten op 24 maart 2019 met een geldig exit-visa, zodat zij niet kan worden gevolgd dat haar reis illegaal is. De blote bewering dat de autoriteiten verzoekster zijn komen zoeken bij haar moeder na het verstrijken van deze termijn is bijgevolg evenmin geloofwaardig.

8. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze na de desertie van haar man uitgesloten van de maatschappij leefde. Verzoekster licht echter niet toe op welke wijze ze omwille van de desertie van haar man een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen in Eritrea.

Integendeel, verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij gelogen heeft over haar detentie van 10 tot 27 oktober 2018. Bijgevolg kan geen vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster ontwaard worden ten gevolge van de vermeende desertie van haar echtgenoot in 2014. Dit klemmt te meer gezien verzoeksters echtgenoot beweerdelijk in 2014 deserteerde en verzoekster in Eritrea verbleef tot 2019, zonder dat zij aannemelijk maakt in die periode noemenswaardige problemen te hebben gekend én zij in de mogelijkheid werd gesteld Eritrea op legale wijze te verlaten.

9. In navolging van verweerder stelt de Raad vast dat verzoekster (nog steeds) geen duidelijk beeld wenst te scheppen over haar werkelijke wedervaren in Eritrea en de manier waarop zij Eritrea heeft verlaten en bijgevolg faalt in haar medewerkingsplicht.

Gezien verzoekster de ware toedracht aangaande haar vertrek uit Eritrea, die de kern van haar asielrelaas raakt, voor de Belgische asielinstanties tracht te verhullen, maakt zij niet aannemelijk een nood aan internationale bescherming te hebben, noch dat zij in geval van terugkeer naar Eritrea het risico zou lopen te worden vervolgd dan wel het slachtoffer te worden van ernstige schade.

Gelet op de inhoud van verzoeksters visumdossier en het door haar neergelegde exit-visa kan worden vastgesteld dat verzoekster Eritrea op legale wijze heeft verlaten. Verzoeksters legale vertrek wijst erop dat zij een ongegronde actuele vrees heeft ten aanzien van de Eritrese autoriteiten, alsook dat verzoekster niet geïmagineerd wordt door de autoriteiten omwille van de vermeende desertie van haar man in 2014.

Verzoekster kan zich niet beroepen op het enkele feit dat zij de Eritrese nationaliteit heeft teneinde een individuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken bij een terugkeer.

10. De verwijzing naar de algemene informatie inzake de situatie (voor terugkeerders) in Eritrea (stukken 3 en 4, neergelegd bij verzoekschrift) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bovendien blijkt uit deze informatie geenszins dat elke terugkeerder een vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade loopt in Eritrea. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmagineerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS